ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΞΠΡΕΣ

Αντίο σ' ένα ένδοξο πλοίο

Ένα από τα πιο αγαπητά βαπόρια της ελληνικής ακτοπλοΐας, που σημάδεψε με την παρουσία του τη γραμμή της Παροναξίας, πήρε τον δρόμο προς τα διαλυτήρια. Έξι χρόνια πριν, είχαμε με τον δικό μας τρόπο αποχαιρετήσει το ιστορικό πλοίο, διαισθανόμενοι το επερχόμενο τέλος. Αλλά, τώρα, που έγινε απτή πραγματικότητα, δεν θα μπορούσαμε να το αψηφήσουμε...

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΦΩΤΗΣ ΜΑΡΤΙΝΟΣ

Τον ΑΠΟΛΛΩΝΑ εμείς τον αποχαιρετίσαμε το 2004. Κάποιοι μπορεί να πουν ότι βιαστήκαμε. Εμείς λέμε ότι μάλλον καθυστερήσαμε. Γιατί ο πραγματικός ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ ήταν από το 1988 ως το 1995. Μπορεί να έζησε από εκεί και μετά άλλα 15 χρόνια, αλλά τα χρόνια αυτά καμιά σχέση δεν είχαν με τα πρώτα επτά. Τότε που ήταν το πρώτο βαπόρι στην πρώτη γραμμή, το αρχοντοβάπορο της Παροναξίας και της ακτοπλοΐας. Ό,τι ακολούθησε από εκεί και ύστερα, μάλλον θάμπωσε τον θρύλο του –τον θρύλο ενός βαποριού που δεν ήταν σημαδιακό μόνο για το Αιγαίο, αλλά και για τη Μάγχη, όπου γεννήθηκε. Στα 37 του ο ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ έφυγε για το Aliaga, για να συναντήσει τη μοίρα όλων των βαποριών που έκλεισαν τον κύκλο τους. Σε κακή κατάσταση μέσα κι έξω, αλλά παρ' όλα αυτά με μια σημαντική διαφορά από τους παλιούς συνοδοιπόρους του στους δρόμους του Αιγαίου –το ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΞΠΡΕΣ, το ΑΡΙΑΔΝΗ και άλλα. Έφυγε περήφανος, αγέρωχος, με τις δικές του δυνάμεις κι όχι σερνάμενος από κάποιο ρυμουλκό. Και σαν από πείσμα, για να δείξει πως τα κότσια του βαστούσαν ακόμη, έπιασε με τις κουρασμένες μηχανές του στο τελευταίο του ταξίδι τα 17 μίλια.

Ξαναδημοσιεύουμε πιο κάτω το κείμενο που του αφιερώσαμε το 2004. Περίεργο πραγματικά είναι ότι δεν χρειάστηκε να αλλάξουμε ούτε μια λέξη, κι ας πέρασαν έξι χρόνια. ►